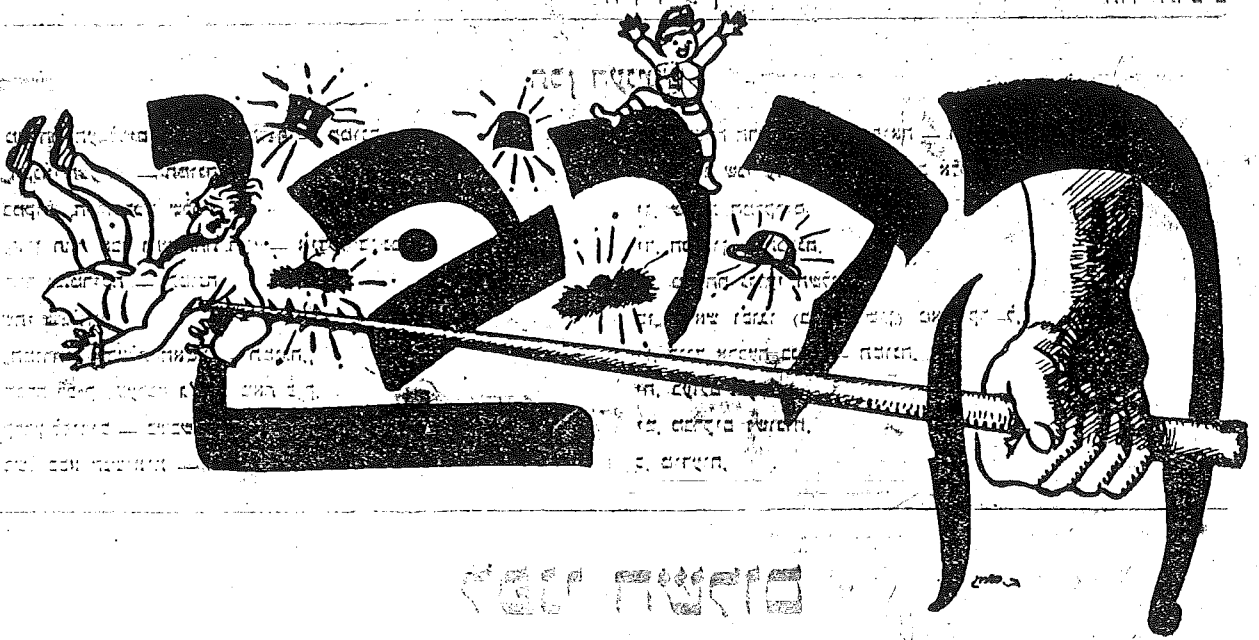


2° PV 5159A

איגוד חיי



אמנה

האמרה שלנו: אין לך דבר העומד בפני הליצון

מחיר החברת 5 ג"מ רק

ירושלם אדר רפת ב'

שנה שניה



משלחת העמלקים יפני נורשקליף

תכנ הענינים :

- א. משלחת העמלפים לפני נורשקלוג — תמונה.
- ב. הקנאי-הצעיר — תמונה.
- ג. במקום הפרוגרמה שלנו.
- ד. אבן תחת אבן וחץ תחת חץ — אידקל בן-נביא.
- ה. חור מאמריקה — תמונה.
- ו. שתי משלחות.
- ז. המזרחי ושאלת האשה — תמונה.
- ח. חברה לפיק (מערכה ג') — מאת פ"ק.
- ט. קרבין לפורים — בשבש ובום.
- י. בשל כסא הנשיאות — תמונה.
- יא. המצאה חדשה בעולם הרפואה — תמונה.
- יב. מושב שני על שום מה ? מאת אלכס-נדרון.
- יג. שלשת המבקרים.
- יד. הנצחון — תמונה.
- טו. משלחת נגועי השלג.
- טז. הראש וסגנו (בועד-הלשון) מאת קר-ל.
- יז. כנגד ארבעה בנים — תמונה.
- יח. בעולם הספורט.
- יט. מבקרים ושונות.
- כ. מודעות.

לפני השרום



„הכל רק לא זה י“

הקנאי הצעיר

(במקום הפרוגרמה שלנו)

* * *

להשמיט את מיטב החומר :

ציורים, מאמרים, שירים וגומר ;

במקום חמר מפוצץ ומזועזע,

רק הומור דק ומשעשע ;

במקום פצצה — הלצה

ובמקום נגיחה — בדיחה ;

במקום שלם רק התיכה,

ואת קוראינו הסליחה !

המ ע ר כ ת

אשירה נא לירידינו

שירת דוד לפורים,

הפעם נתן לקוראינו

אך מורים ספורים :

כי מפני דרכי שלום

ורק לטובת הלאום

ולחכעים את, "דאריהיום",

החליטה מערכת ה"דרבן"

להביא הפעם קרבן —

"אבן תחת אבן וחץ תחת חץ"

ובכן—

ושתמיד ולנצח זכר נזכרות, מפני שעשתה הכרה עם גבנו
ופגעה כראשנו ובכובענו.

הבינתם ?

משמשנה, פשפשנה, בעינינו ראינוה אף כידינו
אחזנוה: אבן שחרחרת-הגון, אבן הזוחלת ומתגלגלת

ממרום הגזרה, שאת פרוריה שמרנו למשמרת-עולם לא
בבצלאל-שצנו אף לא בבית-נכות אוסישקיננו, אלא בבית-

נכותנו אנו, בתוך גננו וחצרנו.

כן, פנים !

ואם לא תרצו—לא לאלים, שלשתיים !

אבן ה-כ-ו-ח-נ-ת היתה זאת, אבן שרצתה לזעזע
את חיינו בארץ-אבות, בא"י האכרית, הבני-בנימינית

והסוללית גם יחד, א"י היפה והסואנה כל-כך, אבן מכאיבה
ונעימה בכל זאת, כי אמנם החטיאה את מטרותיה, הוי !

מה אהבתיך אבני האלתית, אבן אבני, יוצרת אשפת חצי
חמרעלות !

אך, הם !

הנה הגיע יום-הימים, אתא אמש-האמשים וגם ליל-
הלילות הנה בא, ובאספת-האספות של בחירי-הנבחרים

וצירי-הצירות, נפגשו כבעמק-רפאים לפנינו—שנים !

כן, שנים ; אחד ועוד אחד.

המברק המשחרר, המברק המטרטר, הוברק סוף-סוף
אירופתה גם אמריקתה, והמבריק הגדול והמאושר, הזה
בדוריתנו אנו, הוא—הגד אם ידעת!—א-ו-ס-י-ש-ק-י-ן
בנכורים: שלום יש בארץ !

שלום ?

הן לפני שבועות שלשה רק הן לפני ימים עשרה אך
ושעות מאתים כמעט, נזרקה אבן—לא באירלנדית הדי-

ולרית, לא באיטליה הלוצאטית ושפת-ימה הניאפולית
ואף לא במצרים הפוטיפרות והאלנבית כל-כך, כי אם

דוקא בירושלמנו המקדשית והסטורטית, כ"א דוקא ברהוב
דואר-ימנו ובמעמד כל מיללנו, ולא בבקר עבות אחד,

כי בירושלים הכירה רוב הימים עביתים הם דוקא, כי אם
לעיני השמש המזרחית ולאור החשמל-הסוללי והצתרימי

שלנו.

כודי: זו היתה אבן, אבן פועלת פעולתה וקולעת
למטרותה—אבן אבנים, אבן שלעולם שכח לא נשכחנה

1) המאמר הראשי הזה, שרצה לזעזע את כל הארץ,
כידוע נדחה ברגע האחרון עפ"י בקשתו של האדון קלוריסקי
ועכשיו הגנו נותנים לו מקום בעתוננו למלא את רצונו זה—

המערכת

המקריינים, ו פ ת, מסכיב לשלחן הירוק מתלחשת הנשיאות הלורית והמיוחסת, הבלומנפולדית באיונברגיותה והמשפרונצקת בגוריונה וכבני-צבאיה הינאים, וכלם כלם — לא, לא האמנו למשמע אזנינו ולמקרא עינינו — כלם מאין חסר, אם מ"ברלין" ועד "פיק", ספלי אדירים בידיהם ותה פושר לשפתותיהם, תה שחור מסילון הוגלולית, ותחת מלחמת-המלחמות — שלום-השלומות.

לכו נא והגידו זאת בגת ובחיצות אשקלון נא הודיעו! אלהים אלהינו, אלו רק מלה אחת בטאת, אלו רק פעם אחת פקדת, אלו רק שלום של אמת רצית, הלא גם בגורציובך-הבוגדי, גם ב"סנסזונך" בזקנו ההרצלי, גם אהרנבניצך-המתפעל וסילמנך האי-סנבלטי, היו שמים גזוז למו פיהם ותה אל-רוסי לשפתותיהם, תה-שלומך הנהדר בבחיים, כתה של עורכנו לגרייכים התיימסי וה"וקני-ציוני"....

— שלום ?
ואלי דבר יגונב כל לא תדם השמש בתל-אביב, ולא ידם הירח במלון-יוזו, או שורה לשורה תצטמר, משפט למשפט יתוסף מאמר אחרי מאמר לפצצה יתהפך ומתוך מלאת-אשפתו משחזות-חצי תשתכנה לקראת קנאי הצעיר מורחי הזקן יחרדי הדי-האני, על "ימין" ועל "שמאל" ינתפרצה, ונשען על מרכזי המסופרד — כי הררי דרך בשמי-מריד כוכב נצחוננו "החדש" נצחון פרופיסורי-יהודאי — אויה לכם! או אקראח: אבך תחת אבן וחץ תחת חץ! השמעתם?...

ולכן מיד אלי נא חושו במעריכם ובפקידיכם, בעסקני-צבורכם ובלולי-מפריכם, בפועלי-צעיריכם וקוני-מרקכם, במקלותיכם אף בשופרותיכם ומכלם מחכים אנו לשמע קול אחד, קול אדיר:

"הכל — מועדונים-לעתונאים, משתה-תה — לאנגלים ובנקמים — לאוסישקין — במלון-אמדרסקו, אף הדרבן ועומות — הכל רק לא זה!

כה דבר עמיתו הצעיר
אידקל בין נביא

קוראינו לא יאמינו, קוראינו יחשבו כל כמו המיד כן גם הפעם הגזמט וזמזמו, אך שהדנו במרומים שזו היתה פגישה!

אה, ודי: זו היתה פגישה, מאותן הפגישות הגליתיות העזמותיות, המפציצות והמבכמות — גם יחד, אכן הוא הצפוני, בזקנו השיבתי לענולי-פניו המבכהקות, ברעמתי המשתתקת על מצחו וראשו החלק, במבטו האל-ברולי, בידיו המנחמות ובקולו המנדלי, ומלתו האחת ארוכה כשעה לספרדים ידיו, זה הכה החדש בצעירותו המתחילה והישן-גושן כמורתיותו הקדומה — הריני כפרתכם, דבלבד שתהיה לנו אחדות!

או אז לקראתו יקום, יצעד, ירוץ, יונק, יעל ויתעמד על כמותיך ישראל — על אפס ועל המתם של המצפפים המבלשבים והמסקנדלים, הדרומי זה דרום-הדרומים, "יהודי המרחב" Open - air - Jew — זה שמו בדיוק האיך זאת? — שכל הנשים קלעו מכתיהן הנרהבים והמורמים לקראת בלוריתו הדיילי-מילית העברית והשחורה המתנוססת כלכנתה לראשו ואש סוללת בקרבו עצורה, כשמידו האחת ה א ב ן, ובידו השניה, הני גבירותי ואדוני החץ....

באשר אמנם, הגע נדמה היה וחשב חשבנו כי שמי הכמה הראינועיתית במלניקיותה ממעל, התרעמו, הזדעמו, נתקדרו ונתאפרו, התחשמלו אף נבזקו, והארץ מתחת במאתים ציריה וצירותיה החיתות והינאיות, כאלפי אורחי-יציעותיה, כמוזניה השוקלדוים ובכקוקיה הגזו-זיים והאל-מפוקקים ובהוסיות כל תיית-כלם — כלם, מצהרימם ועד אשמרת-בקרם השקיפו דהומי-הרגע ובהולי-השעה למחזה העוגי העמלקי הקלימנסואי והלוי-גזירגי גם יחד, מחזה-המחזות בירושלמנו הבירה, כשנה החמשית להצגתה בלפורט, השקיפו ותהו למלחמת הענקים, למלחמת השנים, כן שנים: אוסישקין ובן-אבין.

— מה יהיה?
הנה — שם — כמורה-קרובנו מעל להר-זיתמנו ובקרבת ארמון-שמואלנו, בוקעות-קו-לקו, צו-לצו, זעיר פה זעיר שם — קרני החמה החרפית בקרירותה ובאדרם צבעיה

מה אתם רוצים? קרא בחרון אף.
 אנו הולכים וכלים בני אדם אינם זקוקים לנו עוד... הם עשו יד-אחת וקסדו להם מין חברה של אנחנו כולנו עם מנג'ה-ה' ל' ומקשים את עולמנו בלי סנסם בעגלא ובזמן קליב ומתחל אחרתנו? תנוחו קצת... אמה השר... מנחתנו זו המות משה שבעני אדם אינם זקוקים לנו יחדלו מהתענין בו; בשרנו לא יבא אל פיהם את מהרשתם יקשרו לשורים ונוסעים הם בלי פנים ועכשיו האדם לא בגבורת הסוס ירפץ כי אם דוקא באימונובילים ומה תהי אחריתנו?
 ומה רצונכם איפא?
 תן לנו תעודה אחרת על פני הארץ תפקיד שידמה לתפקידנו הקודם.
 ומה איפוא היתה תעודתכם עד כה?
 היתה היינו ענת הזקן שכחורה כשערות רעמתו יורדות משני עברי ראשו, "מנהיגי" העדה בעיר הקדש... ובכך אמר השר... מעכשיו תהיו למנהיגי הקנאים בירושלים.
 והשר חלק אותם למיניהם בשייכות בשערי-משפיים כמערכת הפורים-רב וכדומה.

אל המלאך-השמן:
 שאל נא מה בפייהם?
 האשאל גם מהם הוסיף השמן בקול-תחנונים, מהי תעודתם על פני הארץ?
 לא ולא! קרא האלהים בועם וברעם... הן ידעתים מתמול שלשום, דרכו של החתול להזיק מתחלת בריתו, ידו בכל ויד כל בו, והכלבים נובחים יומם ולילה גם בפני הירח, לך והגד להם כי למדו בזמן האחרון את דרכי ה"דיפלומטיה" וימצאו מקום בארץ כנען.
 ומאז נתמלאו כל המשרדים בארץ זו — "דפלומטים" חדשים.

חברת לפ"ק

(כראש מונבל)

זכארונו... זקן לכן מתפרץ מתוך חדר ההנהלה ואחריו
ה"זקן" וצועק: "אחמד!... וואט איז דעם?" "אחמד!...
שו פי?..." שמע ישראל! כורע תחתיו ומתעלף שתי
פקידות ממהרות לעזרתו. הממונה על ה"פורמפיל"
תופש את השמורת ומתחנא "עמם בתוך הארון".

ברגע השני הפקידים יוצאים מחוריהם מתקנים את
מכנסיהם ומנערים את האבק מפובעיהם; ה"מחותן" רץ
אחריו הולכת כל החבריה השליש כראש ושני
האפנדים בצדו ומחפשים גם הם מתחלקות ההעות;
ה"מחותן" מראה על החצר ויש לו ראינת מוכיחות כי
היריית נתנו משם ושני הערכים מראים על מקום אחר...
ברגע השלישי אנו רואים את ה"מ ש"ה"ה... כל
החבורה מרגישה את עצמה יתר בטוחה... הזקן מתעודד
קצת רוחו שבה אליו והמטפחת עובדת ומתנענעת בידו...
כולם פונים אל המקום שהערכים מראים עליו... הדלת
נפתחת ו"א ח מ ד" מופיע בהדרג ומתברר שכל הירייה
לא היתה אלא עמישה של הקונאם... לפ"ק צהלה ושמחה...
המסך יורד.

חברת הצלום ויפק.

מיומן חברת הפילמים "פתי" (לא כפריו!)

מערכה ג'

היריה

(טרגי ומועז עד מאד... חלושי עצבים מתבקשים לא לבוא)

השעה שתים-עשרה בצהרים הפקידים מבימים בכל
רגע על השעון ומשתעממים; אחדים מתחילים כבר לטפל
ב"הבייציקל" שלהם; על יד הקופה נשארו נמושות
ה"ש"י"ק ו"נ"ט"ב"ל... נושך את צפרניו ומביט מתוך
קנאה על שלשת פרחי-ההנהלה שזכו לחתימה ה"ש"י"ש
שורת קהנה ומנהל פוליטיקה עם שני אפנדים ה"מחותן"
רץ מחלון לחלון נותן עצות צועק כשזקנקנו רועד ומביט
על השעון... בחדר ה"ה"ג"ה"ל"ה"ב" נושך הזקן ומכהן פאר
על הכר החסתורי לפניו עומד אחד הסגנים ומבקש רשות
להתחתן... שעמוס בכל על הכל ובתוך הכל... ופתאם...
בום!... נתנה יריה!... ברור שזו יריה... קמח
בהלה באולם.

ברגע הראשון רואים כל הפקידים רצים אל החדרים
חפנימיים ומבקשים מקום להחנא מתחת לשלחנות

קרובין לפורים

בשבש

תחנה לשני וחמשי

(עפ"י תפלת הספרדים "אנשי אמונה")

ראה כי שממו : זכור הצהרת בלפור באמת, עדות לא
 תשכח מפי זרעו, חותם ההגירה תתיר, צדך גלה
 במדיניותך : הישוב נמצא בצער, גא אל יחסר המזג :
 הנציב דע את אשר קראוך, מגר את המסיתים אשר לא
 ידעוך, כי תשיב לבצרון לכודים אמירי התקות.

נציבנו ונציב ביתנו, אל תעש עמנו כלה, תאחו
 ירך כמשפט, בבוא שמע הפגנה נגדך, שמנו מהנהלתך
 אל תמו : גשתך לערוך משפט, "סקר"נו נקדם, "קרמק"ך :
 דלות מעשים בשופמיר, קרב צדק-מאליך, נציבנו בזעקנו
 לך, צו ישועתנו במפגע : ותשיב שבות חלוצי-תם, פתחוי

ב ז ט

פיוט הנהוג בתפלות יום פורים

(נוסח ספרד)

ממעם הרבנות הראשית
 ידי "ראשים" נחלשים, מהשיג כסף רב,
 אבל כרוחם, ומר שיחם, יאמרו קרב

ומי ישור האחרית, ומה תהי התכלית ?
 ישתבח ויתפאר "דאר-היום" המתנשא
 מי ימלל כבוד מחולל, יערות בנבורתו,
 ויעה הרצל, בדמיון מצל, לא יער, אף לא צל,
 לקדש את שבמספרים מתגדר.

ישתבח ויתפאר וכו'

ישתבח ויתפאר וכו'

השתונן והכונן והתבנין בסודך,
 והכמת מת אתה, נמאין יסודך,
 רחם על חלוצים הנחוצים, לבנין ביתנו הלאומי,
 הקטן משכרתך, נלחוצך רוחה והנינת

ישתבח ויתפאר וכו'

חקור פעליך, ובסביבך, רק אלינו אל, תשלח ירך,
 אנו נדרוש כסוף וראש, כמופלא ובמכוסה

ישתבח ויתפאר וכו'

"לכה דודי"

לשוא "בוֹדְדוּי" לשוא תזמזם

לשוא חקשקש לשוא תכמבם.

עקור ודקור, במאי אחד, השמוענו,
 עומר, אל כימאר, בעם אחד, וכיום אחד,
 כל יהודי, יפו-פתח-תקות,
 לשוא "בוֹדְדוּי" וכו'

על פי הצהרת הלך נלכה, כי היא
 מקור הגירה, רב לכם שבת בעמק
 הכנא בתוך חיי צער ובהלה,
 לשוא "בוֹדְדוּי" וכו'

לשוא "בוֹדְדוּי" וכו'

התעוררו התעוררו, בארץ-הנגלות
 אל-תתגוררו, בארץ-ישראל בואי גורי,
 זו מצוה חמורה כבקלה,

לשוא "בוֹדְדוּי" וכו'

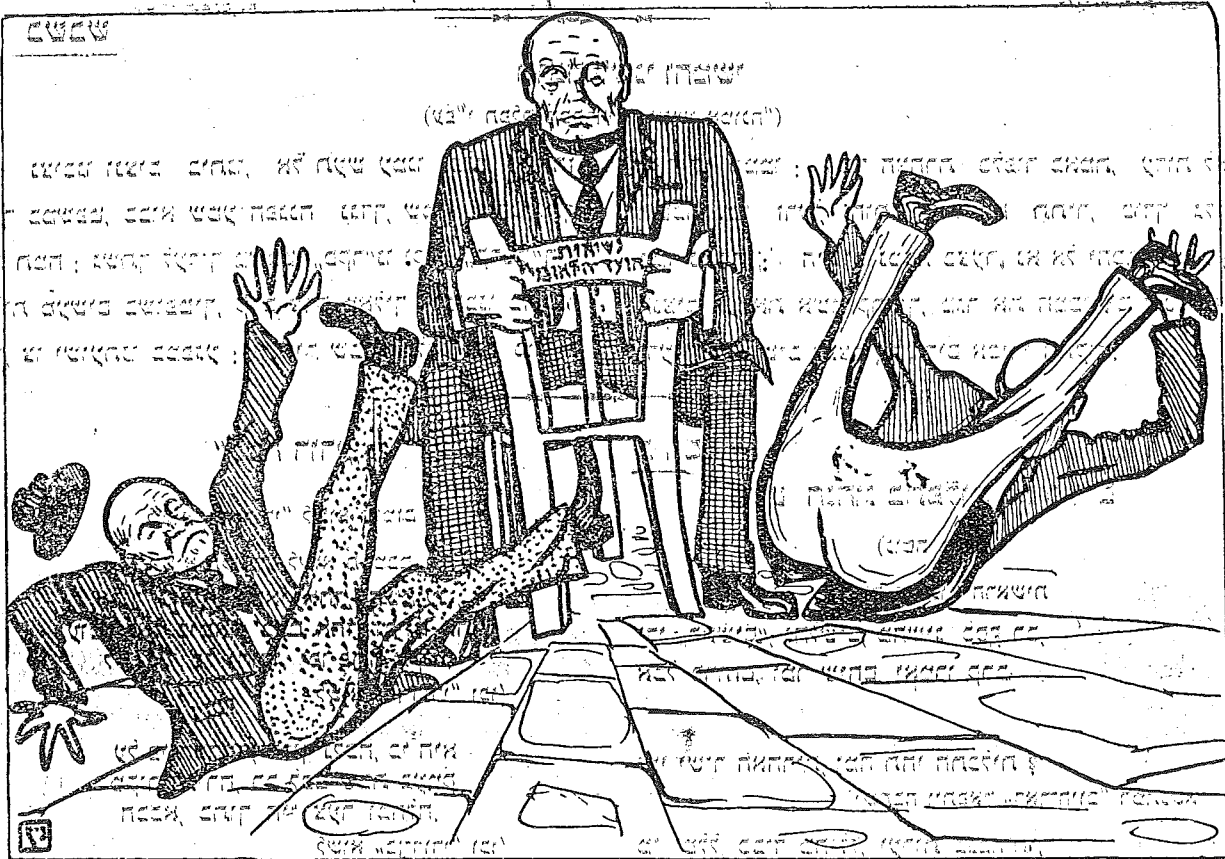
"ימין" ו"שמאל", אל תפרוצי ו, ובמושב
 השני, הועצי, על יד איש ושב בן-ארצי,
 עם "עדה" ועם "חיותה".

לשוא "בוֹדְדוּי" וכו'

בואו בשלום-לאספת נבחרים
 חרדים וחפשים-ולא בלי נשום
 ולטובת הלאים, ומפני דרכי שלום
 ישלים אוישיסקין עם "דאר-היום".

לשוא "בוֹדְדוּי" וכו'

בשך כסא הנשיאות



דיננות: רבלבד שלא יגרשני קלוריסקי... דוד יקין

שלושת המבקרים

(מעשיה אנגלית בשלש המנות)

1.

הלורד באוירון

האוירון טס במימה לורדית-עצלנית, מתנועע לכאן ולכאן ובתוך הנענועים יושב הלורד ועושה צלמים מכל מה שהוא רואה בארץ-ישראל, כשעה שצריך לצרף את הצלמים האלה כאלבום אחד, ונור. ה. הלורד לבית המושל בירושלים, ששם תחנתו המרכזית יש שמגובה, ובעיקר מסכת המימה החמופת, אין הרבה דברים מוסכרים לו כל צרכו להרוץ שלג, או מרצה הוא את שאלותיו לפני-כו-ליתו הנושב על-צדו, והלורד מסביר לו הכל כנגד הכמתו העליונה.

— פלים, סיר, מה הן הבהמות, שאני רואה למטה?
 כולם מתיר, אתה לבהמת, למול בירושלים עיר-הבורה?
 — אה, לא, לורד-בקר שלי, הבהמות האלה, שאתה רואה אינן בהמות פשוטות, אלה הן בהמות כשרות,

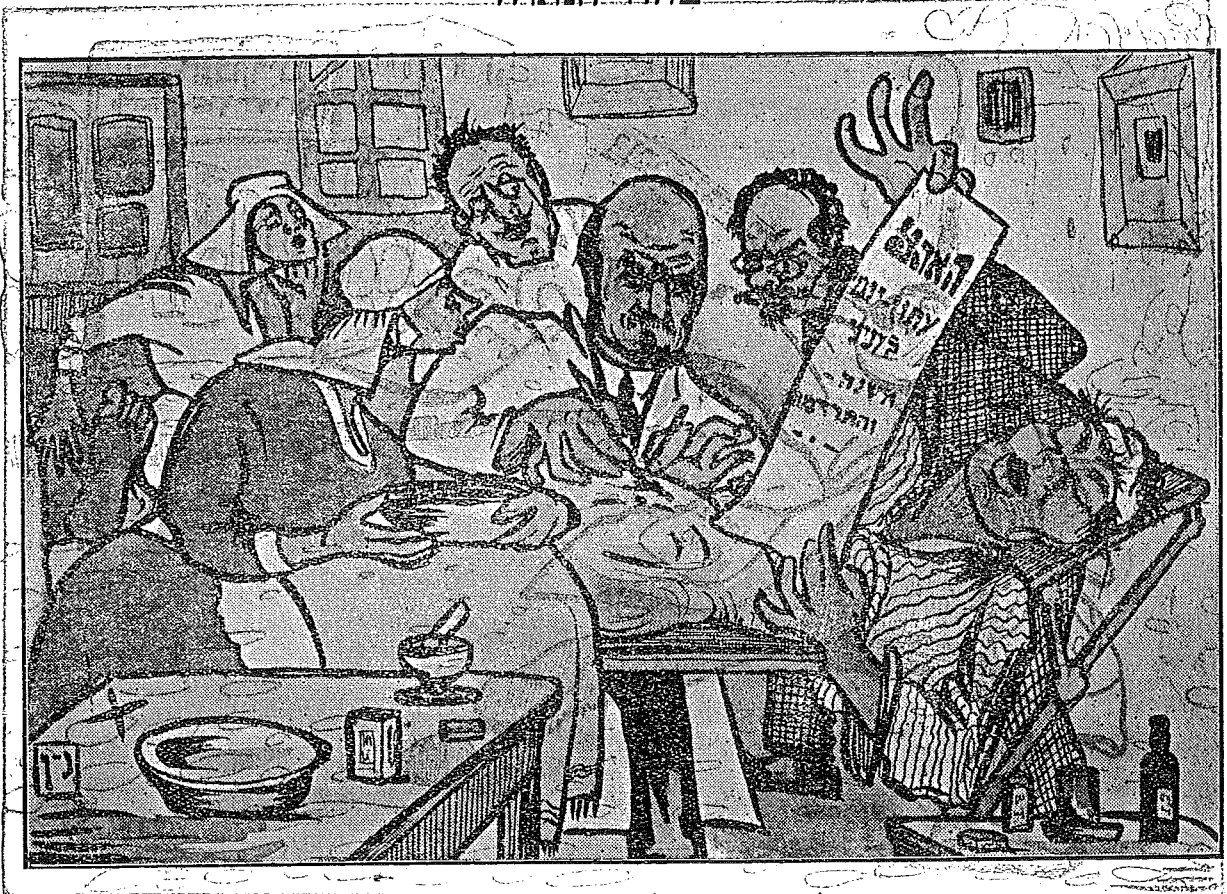
בהמות קנושות, אלה הן מיני אנשים שקוראים להם יהודים אורטודוכסים ושאונם מרוצים בהציונות ובהבלת-הלאומי, וכל-זהר השטונות שהמציא אותו הסכא-בלפור, בהפוזנו, הצונד, לורד-האשלה לקרוא אליך מספר של בהמות-אלה, רחם, אמנם, נודף קצת, אבל יש בכית-הרבה-א-ד-ה-קולון...

והלורד מנענע בראשו לאות הסכמה ורושם בפנקסו: "היהודים-האורתודוכסים שבירושלים מתנגדים וכו'... ואולם, התישים, סיר, תתת, הדועים שם-יחד עם העזים?"

... ס-ס-ס: לורד אקרא... סכנה להראות אצבע... אלה הם הכ-כ-בולשבים הרוסים, שהציונים מביאים לכאן עדרים-עדרים כדי לשפד-ולצלל את עם הארץ, נעבור מהר מהמקום הזה, לורד, הכיב-שלג, או-צו-ל-ציתך... כי מתחת החולצה של כל אחד ואחד מאלה-יש תמיד מן המוכן שתי פצצות לכחפיה, ס-ס-ס-ה-ח-ח, ס-ס-ס-ה-ח-ח, ס-ס-ס-ה-ח-ח... האפשר לראות את הכריות הללו מקרוב?

המצאה חדשה בעולם הרפואה

בהדר-הנמחה



הרפואה: אין כל צורך בכלורופורום - הארץ מספיקה ו-

יספיקו לנו כתי-הספר בירושלים דפלומטים ?
 שתי שעות זי"ג דק ארכה הטיסה באוירון. אבל
 הלורד-המפיק לראות הכל ולעשות הכל ולרשום הפל' הר"י
 אי-אפשר לכוזב יותר זמן על רצועה קטנה זו ששמה ארץ-
 ישראל אגב. מה שנשאר לו בצרוף-עיון יבארו לו אחיכ'
 במכתבים-מירושלים, דליתר-פרטום אפשר לפנות גם
 להמשלחת הערבית שבלונדון. 2.

המחותן של "זקני-ציון", 1947

נוסע בעגלות ובאוטומובילים במקום אוירון, נוסע בלי
 ברידה, נוסע לאן שמובילים אותו, אינו מרבה בדבולום,
 חס הוא אפילו על בת-צחוק קלה, וכשלבנו מוב עליו מוציא
 הוא מפיו רק את המלה "יעם".
 המחותן של "זקני ציון" הוא, אויבקימביה לגמרי
 אין לו שום נטיה לשום צד, הוא ימסור הכל-בעתו, הכל
 ממש, בלי כהל ושרק, ולכן שניכם לעזאזל!!!

— הם מלהזכיר! ככל אפן לא בביתך... סכנת לורד
 יקר!!!
 והלורד טס הלאה לירושלים בפנקסו: "את העליה צריך
 להפסקו ואת, הכולשבים צריך לשלוח מהארץ..."
 האלה האפרוחים סירבו המדדים שם לקראתו
 וכו' וכו'... אלה לא לובד חביב, אלה תלמידות בית-הספר הקדוש,
 זהו לא בית-ספר רגיל ללמדי-שפות נחשבות, זהו ביה"ס
 לתבנית המדינה, ופל אפרוח בן-יומן לומר לדעת מה טוב
 ומה רע בשביל הארץ. הנה רוצים הם עתה לתראות לפניך
 על-הסכנה הסכנה שבהצרת בלפור... וכו' וכו'...
 ה-לורד-הישם בפנקסו, "העם הזה אנגלי אין לו זמן
 לעסוק בפוליטיקה, מהגד-הוא בכדור-הגל שלו, עתה מעט
 וינגש אצלי מחסור נורא בדפלומטים עליונה איפא להחזיק
 טובה לאפרטרופסי בית-הספר הקדוש שבירושלים, המגדל
 לנו דרך של דפלומטים מתוך ילדי הערבים שבירושלים,
 אם הודו-מפיקה לנו ארוז מצרים— צמר גפן, מדוע לא

הנצחון



— וד' אברהם שלום יהודה יהיה בהנחלה הציונית...

3.

מנהיג-הפועלים

למנהיג-הפועלים הפרולטרני אין אירוניה ואוטומובילים, הוא גם אינו משתמש בהם כפרינציפ. הוא מסתפק ברכבת, בקרונות בחמורים, ובשעת הדחק גם בהליכה ברגל. כתור אדם המעמיד את עצמו לכחירה, נוח הוא לבריות ואוהב להרכות בדברים.

את האצלה הוזה גלתה מחזות-העבודה במצרים-והביאה אותו לא"י, וכמשך כל הזמן היא מתחממת לאורו ומרגישה את עצמה ב"גלופין" בחברתו, הפועל הצעיר-והקלוב המושלמי-הנוצרי, להבדיל, הוטנים וטועמים באי-כח הקלוב מנסים דבר אל האורח-לשוא... אין האורח אוהב ביותר את האפנדים; אפילו את האפנדים שבארצו אין הוא סובל.

אבל במקום זה מחפש הוא בנרות את הפועל הערבי ככפר ערבי מן הדין הוא שיעבדו פועלים ערבים. אבל

מורי-דרך ומסבירים יש לו ב"ה משני הצדדים, חצי ים עושה הוא בקורים ומקבל הסכרות מצד מצדו הכית הלאומי, וחצי יום נמצא הוא בחברת מתנגדי הכית הלאומי-ניטרליות גמורה.

הרואה אתה, סיר, את הכתים הנחרדים שבנינו במשך זמן קצר? אלה רק נצוצות, רק התחלה, ואם יתנו לנו לבנות במנוחה, אז...

— אתה, יעם!...

הרואה אתה, סיר, כיצד היהודים מנשלים את עם הארץ מעל אדמתו, הרואה אתה את הכולשים הרוסים כיצד הם מתנהגים? הרואה אתה את הבומבות שכל אחד ממלא בהן את כיסיו?

— אתה, יעם!...

"יעם, לכאן יעם לכאן— אין משוא פנים, ניטרליות גמורה..."

משלחת "נגועי השלם"



משלחת סלושץ לאישיר: אל נגע בסולל פן נטבע כחברנו שם!

יספר שראה כאן בחורי-חמד ככהרב-והון המקריבים את עצמם ממש בעבודה (התבוננתי היטב להיכלות שעל ידיהם!). הוא יספר שראה בחורים ובהורות (אגב: לא מכוערות כלל) העובדים בקבוצות ובכבישים בשביל תקן העולם... העיקר צריך להזהר מפני "הרכושנות המשחיתה" אל-רייט...
 מאמר ארוך של "אל-רייט" מספר הוא לפרסום לפני עיני את הארץ במנובן "בקונטרס".
 שלשה מבקרים—שלשה מפוסים שלשה עולמות אבל אין אלה אלא שלשה חלקים של מעשיה אחת, מעשיה אנגלית, המתחילה ב"יעם" וגומרת ב"אל-רייט"...

במושבה יהודית רוצה הוא לראות פועלים ערבים, לשם השלום, לשם האחדות... בשאלה זו סבירא ליה כאכרי פ"ת ודורה רחמנא לצלן...
 יצב-גוהיון שלטו מטפח לו לאורח על כתפו:
 — כלום אותנו צהיך אמת, חבר, להעיר זה? כלום לא קראת חבר את הצעות-שפרסמתי ב"קונטרס" מיחס להעבודה המשותפת עם הפועל הערבי? הלא-כל עבודתנו היא רק בשביל פתגחה של ההכרה המעמדית בלב הערבי... כלום הפועלים האלה שאתה רואה כאן לפניך יהודים הם? אנו מלבישים אותם כיהודים רק בכדי לראות את האכרים המנצלים, המחזרים רק אחרי הפועל היהודי...
 יצוהל האורח: את, יעם, הוא מספר הכל—הוא

בנגד ארבעה בנים (לפי ואספת דנבחרים)



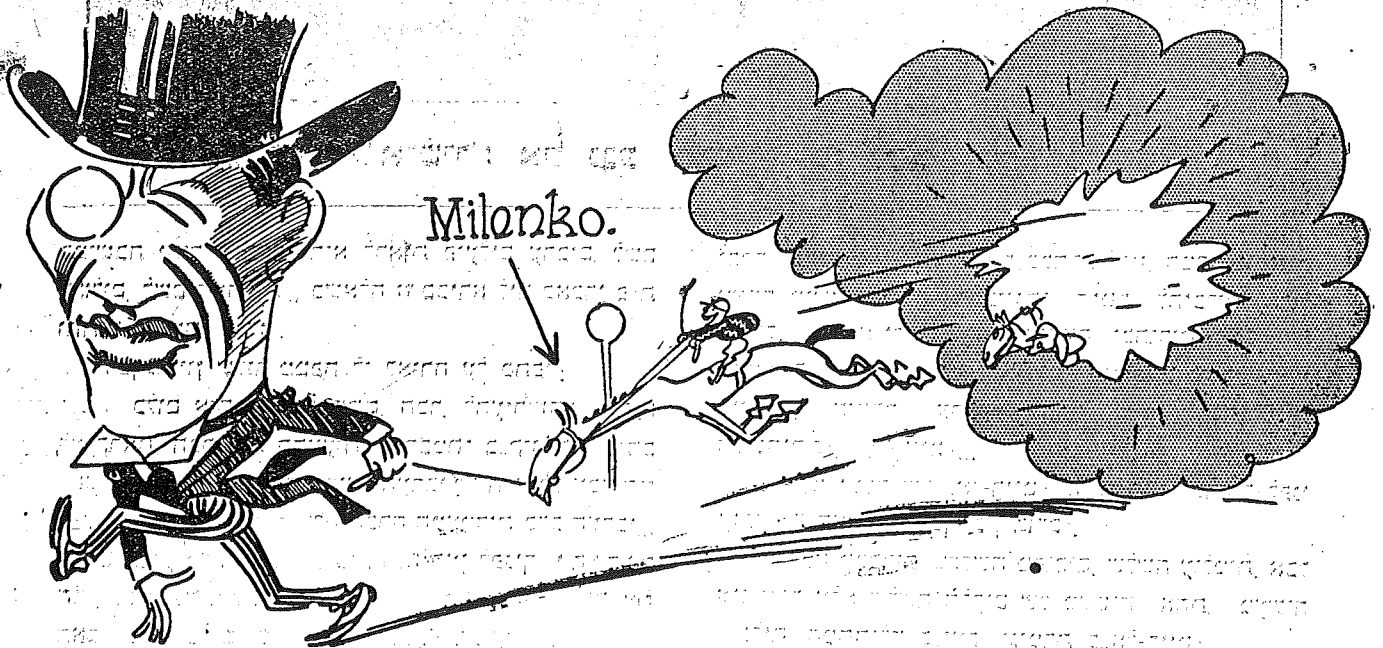
תם מה הוא אומר? — אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים ובמושב עני לא ישב...

רשע מהו אומר? — מזה העבודה הזאת לכסף?

חכם מהו אומר? — רק לא מסים.

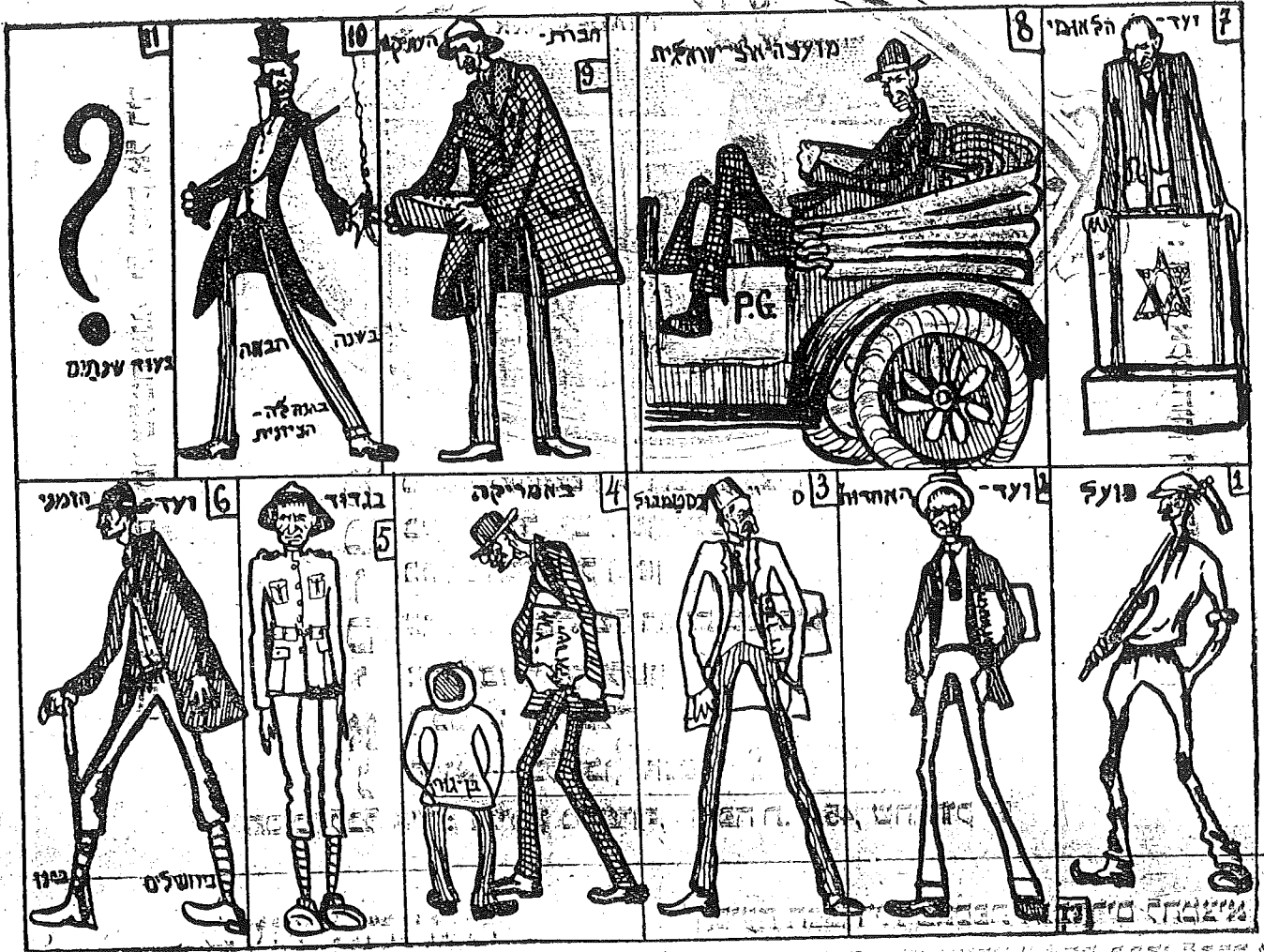
בעולם הספורט

הסוס שזכה לחמשים אלף לירה.



זימני רומשולד : עוד חמשים אלף פונט—כדי לבנות "פינסק" חדשה.

מטמורפוזזה



בן-צני בגרם-המעלות

מלון גוברמן מבריה

עומד במרכז העיר

בין הפוסטה ובין ביה"ח, הדפסה

דירת נהדרה ואוכל טרי

שרות משובעת רצון

הימחירים נלהים

גוברמן

מלון מויסטר מבריה

ע"י ביה"ח האנגלי בדרך צפת

חדרי מרווחים ומשקפים על הכנרת

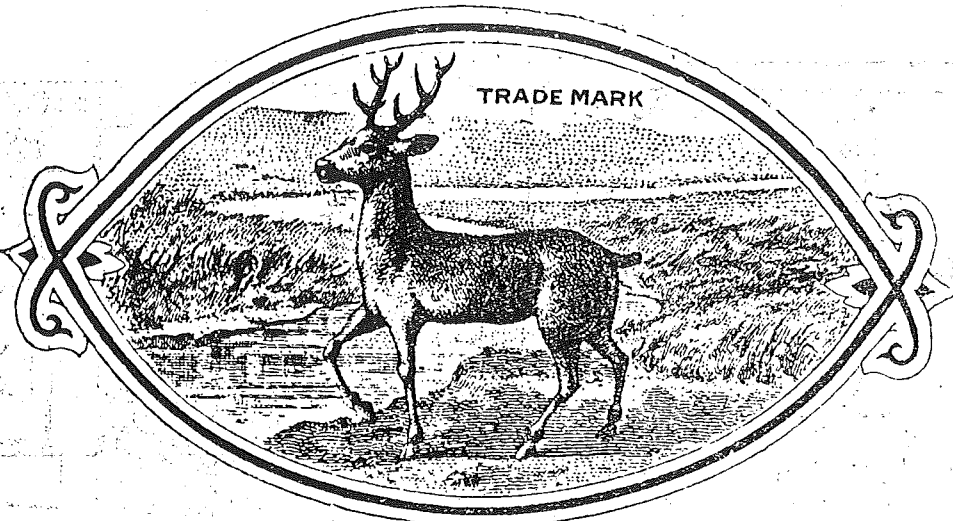
וחסביבה נהדרה עד ההרמון

השרות מצוינה והאוכל טרי

הימחירים נלהים

מויסטר

מברקים
 חיפה, הרבה חברים ספרדים נכנסים בתור חברים
 לשכונת "שדליה" היות וקרקע זו נגלתה ע"י הסופר
 חסר די שד"ל שנקראה על שמו.
 ת"א : להמזכיר הכללי של העירייה נולד בן-ונקרא שמו
 ב"ש"אל "אביב" — ע"ש החצי השניה של השכונה. החצי
 הראשון "תל" — נוסף מומו על שמו של האב המהפך את
 השכונה לתל-עולם.
 תל-א"ב ר"ב : הד"ר בתרצוב הקים לו אהל בשכונת
 המוסר ודירות ומסר את בית-העולים החדשים.
 תל-א"ב י"ב : נודע לי ממסורות נאמנים, "הסופר-
 המשורר" אביגדור המאירי כרת ברית שלום עם המזמרים לאון
 פלג, פרידמן לצוב זה המלה תנאי השלום הם : לאון פלג ישיב
 להסופר-המשורר את עשרים-הגרושים, ששלם בשביל כרטיס,
 וה"ה פרידמן-לכוב והרמלח ישתפו אותו בהכנסות האופירה
 הכאה. הסופר-המשורר מצדו מבטיח להפוך את "לבו החדש"
 לטובה.



הסוכנים ביפו : ה"ה אקסנתורן ודיסקון

הסוכן בירושלים : מר' שמשון אגני' 5' שוק 55 ד"ר

מחסני מורומס ועד ראינע „ציון“
 בק א ח ד יש לבעלי-נסיון
 בכל מחסן גדול וקטן
 יגרויות נעימות של חברת ממוסיאן
 מצאו בעלי חך ולשון
 ין כמוהו יודו כולם
 סו נא — כל נבון וחכם.

מ-ס-י-א-י-נ

הסוכן לכל א"י : בנימין מאשיוף, חיפה ת. ד. 45, שחרחוק 57

הסיעה הספרדית באספת-הנבחרים להמציא לו
 בהקדם את ספרי-היוחסין שלהם בכדי לברר את
 שיכותם לספרדים.

נתברר כי רובם הם באמת מ„אנוסי“ (עפ"י
 הרבור) ספרד.

זה עכשיו קבלנו „מלפניית“ מיפו :
 ד"ר מוסנזון, ד"ר בוגרצוב ואהרונוביץ
 התיצבו לפני אוסישקין, בבואו לחגיגתו היפואית,
 להביע לו את מחאתם נגד השלום. הם טוענים,
 כי מעכשיו לא נשאר להם מה לכתב ומה להגיד.

הודעה רשמית

המושל סמורס מזמין בזה את כל מכריו
 לנשף-הפרידה...

שמנה עמודים נשמרו מ„דרכו“ זה, מפני דרכו שלום

שעה אחרונה

ברגע האחרון הודיעונו כי הפרופיסור אברהם שלום
 יהודה הנמצא כעת בויסבן שלח תשובה מברקית ל„בן-
 דוד“ מר דוד ילין לאמר :

נעתרתי לבקשתך לותר לטובתך על כסאי
 בהנהלה הציונית בתור באי-כח הספרדים.

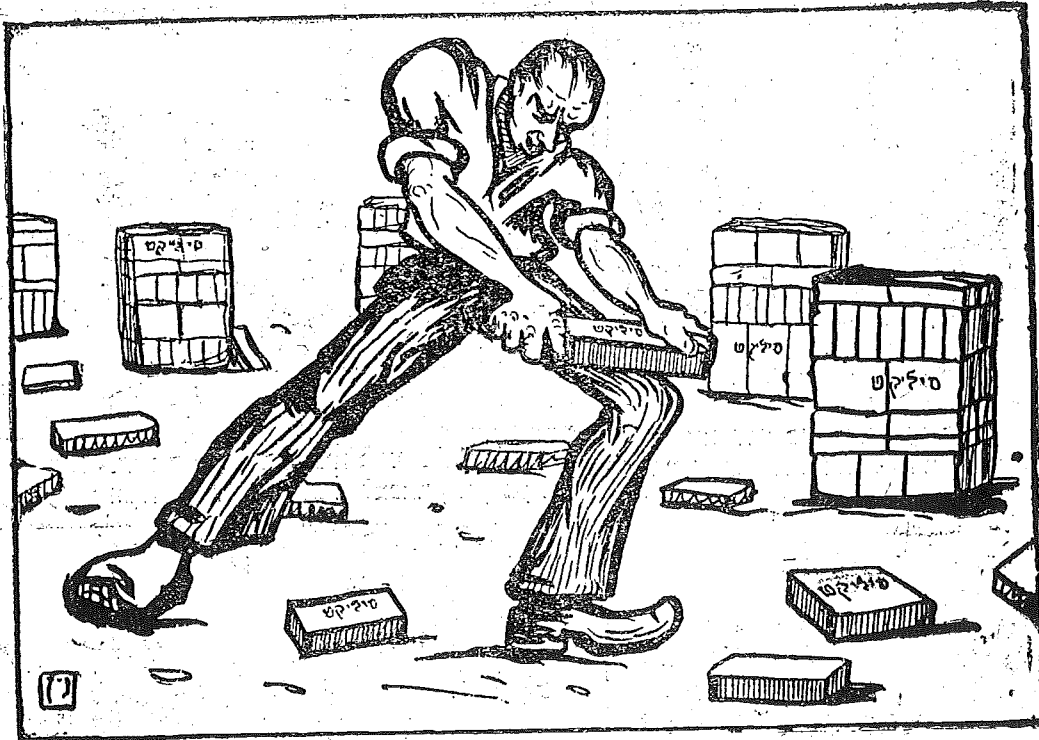
מדועים לנו מראשון-לציון בשה-רחוק לאמר :

אחרי ששמעו את הדו"ח מצירי אספת-
 הנבחרים על תארי-הכבוד, שזכו בו מצד הד"ר
 בוגרצוב, באה הצעה מאת מר ליבוביץ מגדרה
 להטיל חובה על כל האכרים לשלח את בניהם
 ובנותיהם למדרשה העברית ביפו.

ההצעה נתקבלה פה אחד.

המרכז של הסתדרות הספרדים בירושלים
 פנה בהדישה אל חברי האגף האשכנזי של

לבני "סיליקט"



לבני קש וגבבא



אם תאכו
 ושמעתם — טוב-
 הלבנים תשיגו-
 לבני סיליקט של
 תל-אביב העיר-
 שכל כלי-יוצר
 עליהן לא יצלה
 וביתכם אז לעד
 יכון.

ואם תמאזו
 ומריתם — לבני-
 קש וגבבא
 בחלקכם תפלנה
 וביתכם כמץ יהיה
 וכל רוח בלתי-
 מצויה תויזנג.

אמר מעתה —
 איז לך דבר
 העומד כלבני
 סיליקט !